

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm ngày 03/02/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 784

“SỰ BÁO THÙ CỦA VUA RẦN”

“*Sự báo thù của vua rần*” là câu chuyện mà Lão Cư sĩ Lý Bình Nam khi giảng Kinh đã nhắc đến. Đó là sự tích của Phương Hiếu Nhụ, câu chuyện nhân quả báo ứng rất đáng sợ nói về sự oan oan tương báo không hề kết thúc. Chúng ta cần biết rõ: Thiếu nợ mạng thì phải trả bằng mạng, thiếu nợ tiền thì phải trả bằng tiền. Đôi khi chúng ta nghĩ rằng khi ta mắc lỗi thì ta có thể bù đắp cho họ. Nếu chúng ta bị làm cho tan nhà nát cửa thì chúng ta có khởi tâm báo thù hay không? Cho nên câu chuyện báo ứng của Phương Hiếu Nhụ nhắc nhở chúng ta sự báo ứng oan oan tương báo không hề kết thúc, không hề dừng lại. Nếu chúng ta tạo nhân thì nhất định sẽ gặt lấy quả.

Hòa Thượng nói: “*Phật nói với chúng ta quan hệ giữa người với người có bốn loại duyên: Báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ*”. Duyên sâu cạn khác nhau: Duyên kết sâu thì biến thành người một nhà. Duyên cạn một chút thì trở thành bạn bè thân hữu. Nếu không có duyên thì chỉ là người xa lạ, gặp nhau nhưng không kết thành duyên.

Hòa Thượng nói: “*Con cái cùng Cha Mẹ kết duyên rất sâu. Nhân duyên đã chín muồi thì chúng đến nhà của bạn làm con cái của bạn. Nếu đến để báo ân thì chúng là con hiền cháu thảo, học hành thành đạt nên người, biết vâng lời Cha Mẹ, là hiếu tử hiền tôn. Nếu chúng đến để báo oán thì rất phiền phức*”. Chúng ta đừng tưởng ta làm hại ai đó, ta làm khổ ai đó là xong chuyện. Hòa Thượng nói: “*Đời sau họ sinh vào nhà làm con của mình, hại mình đến te tua. Khi họ đến nhà của bạn với tâm oán hận, họ sẽ làm cho bạn nhà tan cửa nát, điều đứng chết chóc. Người có trí tuệ không tạo oán thù, không kết oan gia. Người không có trí tuệ thì ra sức tạo oán thù, kết oan gia*”.

Hòa Thượng thường dạy chúng ta: “*Phải kết thiện duyên với người! Phải kết pháp duyên với người!*”. Nở một nụ cười với người là kết thiện duyên. Kết thiện duyên, kết pháp duyên không khó, chỉ là chúng ta không chịu làm.

Hòa Thượng nói: “*Các Thầy mới học giảng Kinh nên đến trước thánh chúng để quét dọn, chỉnh trang hội trường rồi đứng ở ngoài cửa tiếp đón, thân thiện chào mọi người. Tốt hơn nữa thì các vị mua kẹo tặng họ mỗi người một viên. Khi các vị đã kết pháp duyên với họ rồi, họ có cảm tình với các vị. Nếu các vị giảng không hay thì họ vẫn cố ngồi nghe cho hết, không nở ra vẻ, không nở làm các vị bị tổn thương*”.

Thiện duyên hay ác duyên đều do chính mình tự tạo. Chúng ta đa phần không kết thiện duyên, không kết pháp duyên mà kết ác duyên. Tập khí phiền não của chúng ta sâu nặng như vậy, chỉ làm ra sự oán kết. Bồ Tát khi

tiếp nhận nhân quả rất tự tại vì các Ngài tạo ra toàn là nhân tốt, có chăng chỉ sót lại nhân xấu từ đời quá khứ. Chúng ta thì khác. Khi tạo nhân, chúng ta tùy tiện. Khi gặp quả, chúng ta không chịu thừa nhận, tìm cách tránh né nhưng làm sao mà tránh được! Nhân đã kết thành quả thì không tránh được.

Hòa Thượng nói: Ngày trước, Lão Sư Lý giảng Kinh, giảng đến chỗ này thường hay nhắc đến câu chuyện của Phương Hiếu Nhụ. Trong lịch sử, Phương Hiếu Nhụ là một nhà học vấn được người đời kính trọng. Đời trước ông là một con rắn chúa đầu thai vào nhà họ Phương để báo thù. Tầng Tô Phụ của nhà họ Phương, khi Cha của ông qua đời, ông xem phong thủy thấy một gò đất to, muốn chôn Cha ở nơi gò đất đó. Lúc ông chuẩn bị cho người đến gò đất to đó để đào huyệt mộ, trước đó 3 ngày, ông nằm mộng thấy một ông già mặc áo đỏ đến cầu xin: “*Xin ông rời thời gian an táng vài ngày để tôi rời gia tộc của tôi đi! Gia tộc của tôi có hơn 800 người đang ở khu đất ông định làm mộ. Hi vọng ông cho tôi một khoảng thời gian để tôi rời nhà*”. Vị Tầng Tô của Phương Hiếu Nhụ không để ý, cho rằng đó là một giấc mộng bình thường nên vẫn định thời gian an táng. Khi đào ổ đất đó, họ phát hiện ra gò đất đó có đến 700 – 800 con rắn. Lúc đó ông mới biết giấc mộng của ông là con rắn chúa báo mộng. Những người đào đất hề gặp con rắn nào thì giết chết con rắn đó. Họ giết sạch không còn con rắn nào. Con rắn chúa đến đầu thai làm cháu của nhà họ Phương. Người cháu này tên là Phương Hiếu Nhụ. Khi Phương Hiếu Nhụ sinh ra, đầu lười của ông nhỏ nhọn như lười con rắn, chứng minh ông là rắn chúa đến để đầu thai báo thù. Phương Hiếu Nhụ làm quan ở triều đình, cố ý phản kháng Hoàng đế khiến cho nhà Vua tức giận, ra lệnh chu di cửu tộc. Lúc đó, Phương Hiếu Nhụ nói: “*Chu di mười tộc cũng không sợ!*”. Nhà Vua ra lệnh chém luôn mười tộc, trong đó có Thầy dạy học của Phương Hiếu Nhụ là tộc thứ mười cũng bị chém chết. Người nhà của Phương Hiếu Nhụ bị giết hơn 1000 người. Đó là sự báo thù của con rắn chúa. Câu chuyện này được ghi chép rất rõ ràng trong lịch sử Trung Quốc.

Chúng ta cũng có những câu chuyện báo ứng tương tự. Một lần tôi đi xe lửa, ngồi chung hàng ghế với một người. Người đó kể cho tôi nghe một câu chuyện báo thù đáng sợ. Có người cưa một cây mít lâu năm, sau đó cả nhà điêu đứng. Cây lâu năm có Quỷ Thần nương tựa. Nếu chúng ta muốn chặt cây thì chúng ta phải cung kính xin phép Quỷ Thần, nói cho họ biết kế hoạch của chúng ta, cho họ một khoảng thời gian để họ dọn nhà, di chuyển đi nơi khác.

Hòa Thượng dạy chúng ta: “***Khi chúng ta làm những công trình, ví dụ công trình xây dựng thì chúng ta phải khẩn nguyện, thông báo trước từ 3 đến 7 ngày***”. Chúng ta phải cầu thông giữa người với người, cầu thông giữa người với Thiên Địa Quỷ Thần, cầu thông giữa người với thiên nhiên. Điều này không có gì là mâu thuẫn hay mê tín cả. Khi chúng ta làm đường, nếu thấy những cây cỏ thụ thì chúng ta không được tự ý chặt phá cây vì ở đó có nhiều Quỷ Thần cư trú. Nhiều người cố tình chặt phá cây cỏ thụ, sau đó gặp bất trắc. Thật ra Quỷ Thần rất từ bi, chỉ cần chúng ta xin phép, thông báo cho họ trước 7 ngày thì mọi việc tự nhiên an ổn.

Hòa Thượng nói: “***Quan hệ giữa người với người có bốn loại nhân duyên sâu, không dễ gì mà tự nhiên làm vợ chồng, con cái***”. Có những người phải nhờ đến khoa học mới sinh được con. Có những người không cầu

mà con cái cứ tuần tự chào đời. Báo oán, báo ân, đời nợ, trả nợ, bốn nhân duyên này kết chặt với chúng ta nhưng chúng ta phải nhớ rằng không phải là không thể chuyển được. **Dù con cái đến để báo ân hay báo oán, ngay khi hình thành thai nhi, chúng ta đã phải giáo dục chúng trước khi chúng chào đời.** Lúc thai nhi còn ở trong bào thai thì rất dễ giáo dục thành công. Sau khi chúng chào đời thì khó rồi! Từ 0 đến 3 tuổi còn dễ dạy, từ 3 đến 12 tuổi thì tương đối khó, sau 12 tuổi thì cực khó dạy. Nếu chúng ta hóa giải từ giai đoạn trong thai thì báo oán trở thành báo ân. Có những người làm Cha làm Mẹ, khi thai nhi hình thành, chúng đến để báo oán mà Cha Mẹ giết thai thì oán chồng oán. Nếu chúng đến để báo ân mà Cha Mẹ hại thai nhi thì báo ân thành báo oán.

Hòa Thượng đã nói nhiều lần, giảng giải nhiều nơi về nhân quả báo ứng để chúng ta biết cách hành xử cho đúng. Tất cả đều là nhân duyên quả báo, tất cả đều là báo ân, báo oán, đời nợ, trả nợ. Nếu chúng ta biết thai giáo, giáo dưỡng tốt thai nhi thì khi thai nhi đến báo ân, ân sẽ nhân lên càng nhiều. Nếu chúng đến để báo ân mà ta hại chúng thì báo ân biến thành báo oán. Chúng ta phải biết để chỉnh sửa ngay từ ban đầu, không được tùy tiện.

Rõ ràng chúng ta thấy trong cuộc đời có nhiều Cha Mẹ sinh con ra nhưng không dạy con. Cha Mẹ mãi mưu sinh, con cái cầu bơ cầu bắt nhưng lại ngoan hiền, hiếu thảo. Có những đứa con từ nhỏ đến lớn được sống trong nhung lụa, được ăn học đến nơi đến chốn nhưng lại trở thành phá gia chi tử. Gần đây có những vụ án rất đau lòng. Con trai giết Cha đã là tội *“Trời không dung, đất không tha”*. Vậy mà con gái cũng giết Cha. Điều này đáng báo động, cảnh báo tất cả những người đã, đang và sẽ làm Cha làm Mẹ phải hết sức quan tâm vấn đề này.

Bác Hồ nói: ***“Hiền dữ đâu phải là tính sẵn, phần nhiều do giáo dục mà nên”***. Chúng ta phải thực hiện **thai giáo, phải chú trọng thai giáo, trong đời sống chỉ kết thiện duyên, không kết ác duyên**. Trước đây chúng ta không biết thì bây giờ vẫn có thể bổ cứu được nhưng khó làm, phải tích cực dụng công thì mới được.

Khi bắt đầu chuẩn bị làm Mẹ thì ta học cách làm Mẹ. Khi bắt đầu chuẩn bị làm Cha thì ta học cách làm Cha. Khi mang thai, người Mẹ phải có cử chỉ đoan chánh, ý niệm thuần tịnh thuần thiện. Ít người biết đến điều này. Thầy Thái Lễ Húc nói: *“Các vị chuẩn bị kết hôn đã học cách làm vợ, làm chồng chưa? Các vị sắp sinh con đã học cách làm Cha, làm Mẹ chưa?”*. Chúng ta mơ mơ hồ hồ làm vợ, mơ mơ hồ hồ làm chồng, mơ mơ hồ hồ làm Cha, mơ mơ hồ hồ làm Mẹ. Vậy thì những người con sinh ra có thể là hiếu tử, hiền tôn được không? Nếu không được tiếp nhận giáo dục tốt từ gia đình thì cũng phải nhờ sự giáo dục tốt của bạn bè, giáo dục xã hội tốt, giáo dục học đường tốt thì những đứa con đó mới trở thành người tốt được.

Người xưa nói: ***“Thánh Hiền do dạy mà ra”***. Chúng ta phải biết rõ những mối nhân duyên này để dụng tâm, đừng oán Trời trách người, đừng kêu cứu Phật Bồ Tát vì kêu cứu cũng không được.

Hòa Thượng dạy: ***“Nhân quá khứ đã tạo thì không cách gì thay đổi, nhưng từ nhân để kết thành quả phải qua giai đoạn duyên. Duyên ở ngay trong đời sống hiện tại này, hoàn toàn nằm trong sự khống chế của chúng ta. Chúng ta tích cực học giáo huấn của Phật, tích cực học văn hóa truyền thống, tích cực làm việc tốt thì hoàn toàn có thể chuyển được duyên. Khi chúng ta đã hoàn toàn xoay chuyển được duyên rồi thì nhân ác trong quá khứ hoàn toàn không có cách gì sinh sôi nảy nở”***.

Nhiều người nói họ khổ quá, họ tu hoài mà sao không có kết quả tốt. Nhưng thực ra họ tu giả, không tu thật, không thật làm. Nếu họ thật làm thì chân thật có thể thay đổi. Ngài Viên Liễu Phàm khi đã được tiên đoán trước về vận mệnh cuộc đời, ông nghĩ rằng không có cách gì để thay đổi. Nhưng khi ông gặp Thiền sư Vân Cốc, được dạy cách thay đổi vận mệnh thì ông đã thật làm. Ông đã hoàn toàn thay đổi được vận mệnh của mình, từ không có tuổi thọ thành có tuổi thọ, từ không thể đỗ đạt công danh cuối cùng lại đỗ đạt và thành công. Quan trọng là chúng ta phải thật làm.

Hòa Thượng là người gần chúng ta. Ngài đã thay đổi vận mạng một cách ngoạn mục. Ngài vốn không có tuổi thọ nhưng đã có tuổi thọ. Ngài vốn không có phước báu nhưng phước báu đã tràn đầy. Khởi đầu Ngài dành dụm từng đồng, từng xu để làm việc thiện, cuối cùng đã hoàn toàn thay đổi vận mệnh của mình.

Khi tôi phiên dịch, tôi bắt chước làm theo Hòa Thượng. Mười mấy năm qua, tôi đã thay đổi hoàn toàn, từ đó tin tưởng, tích cực làm, làm một cách hăng say. Trước giờ Giao Thừa, tôi mang quà đi tặng mọi người. Chỉ ngày mùng 1 Tết tôi không đi tặng quà. Hôm qua là ngày mùng 2 Tết, tôi lại bắt đầu đi tặng quà. Tôi tặng mọi người các loại củ quả to ngon, các loại rau sạch tôi tự trồng như mướp, đậu ngự, rau cần, ngò mùi, su su trái to... Tôi đứng ở ngoài cửa tặng quà cho họ khiến họ rất vui. Những ngày Tết, những ngày đầu năm chợ không bán rau, tôi tặng họ rau củ sạch tươi ngon nên họ rất vui. Tôi thấy Hòa Thượng làm nên tôi bắt chước làm theo, càng làm tôi càng thấy kết quả tốt. Thậm chí không phải vì thấy kết quả tốt mà làm, tôi làm một cách hết sức tự nhiên.

Chúng ta biết mọi sự đều là nhân trước quả sau, không phải tự nhiên chúng ta có hiếu tử hiền tôn, không phải tự nhiên chúng ta có con bất hiếu làm cho Cha Mẹ thân bại danh liệt. Tất cả đều có nguyên nhân. Câu chuyện Phương Hiếu Nhụ chỉ là một trong những câu chuyện nhân quả. Những câu chuyện nhân quả vô cùng nhiều nhưng người ta nghe mà không thức tỉnh. Ông Bà ta đã dạy: **“Bánh ít cho đi, bánh quy cho lại”**, **“Người ăn thì còn, con ăn thì mất”**.

Trong **“Cảm Ứng Thiên”** có câu: **“Nhà nào làm nhiều việc thiện ắt dư thừa niềm vui. Nhà nào làm nhiều việc ác ắt dư thừa việc xấu”**. Chúng ta tích cực làm việc tốt, quan tâm đến hàng xóm thì khi gia đình chúng ta gặp nguy hiểm, hàng xóm sẽ giúp đỡ. Con gái tôi vừa rồi bị ngộ độc thực phẩm tối hôm 28 Tết, phải nhờ hàng xóm cứu giúp lúc nửa đêm. Người hàng xóm rất nhiệt tình, khẩn trương chở con đến bệnh viện cấp cứu, cho vay tiền viện phí, lo lắng chu tất mọi việc đến 4h sáng mới về đến nhà. Cô ấy bán hàng tạp hóa. Trước đây, khi gia đình cô ấy gặp khó khăn, tôi đã từng tặng cô ấy một khoản tiền để giúp cô ấy có vốn mua hàng về bán, còn dư tiền thì hàng ngày đi phóng sinh. Tôi đã kết thiện duyên với cô ấy. Có những dịp Tết, tôi mua 100 phần quà từ cửa hàng cô ấy rồi nhờ cô ấy mang những phần quà đó đi tặng cho người nghèo ăn Tết.

Người xưa nói: **“Nhà nào làm nhiều việc thiện ắt dư thừa niềm vui”**. Nếu gia đình gặp việc xấu thì việc xấu cũng trở thành việc tốt. Chúng ta khéo tạo nhân. Chúng ta giúp hàng xóm thì cả xóm trở thành cảnh vệ của chúng ta. Hai con của tôi ở nhà được bác Tổ trưởng ân cần đến tận nhà đưa giấy mời đi tiêm vắc xin. Họ còn đưa tiền trợ cấp nhưng các con không nhận để nhường số tiền đó cho người khác. Tôi thường nhờ các bác Tổ trưởng

tổ dân phố đi tặng quà cho mọi người. Chúng ta quan tâm đến mọi người thì mọi người sẽ quan tâm đến chúng ta. Tất cả đều là nhân quả do chúng ta tự tạo. Chúng ta đừng oán trời trách người! **Khéo tạo nhân thì nhất định gặp quả tốt, không khéo tạo nhân thì nhất định gặp quả không tốt.**

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!